

ДВѢ МЕЧКИ.

Приказка.

Прѣзъ зимата двѣ мечки се скрили въ една пещера.

По едно врѣме мечкитѣ се разбудили и погледнали на вѣнъ. Дебелъ снѣгъ покривалъ земята. Нѣмало нищо за ядене. А тѣ били много изгладнѣли.

Една отъ мечкитѣ си спомнила за лѣтото, за вкуснитѣ плодове, за червенитѣ ягоди, за сладкия медъ и казала на другата:

— Сестро, на лѣто ще да има много круши...

— Ами по що познавашъ? попитала другарката ѝ.

— Не че познавамъ, казала първата, ами много ми се ядатъ, та затова така си мисля.

МЕЧЕТА ЗАБАВАЧИ.

Мечетата обичатъ да дружатъ съ родителитѣ си и съ малкитѣ си братчета и сестричета. По-възрастнитѣ мечета понѣкога прѣкарватъ заедно съ майка си цѣло лѣто и не се отдѣлятъ отъ нея и тогазъ, когато тя има други малки мечета.

Разказватъ дори, че старата мечка сама викала по-възрастнитѣ си мечета и ги карала да наглеждатъ по-малкитѣ ѝ рожби. Поради това въ нѣкои мѣста по-възрастнитѣ мечета се наричатъ *забавачи*.

За едно мечо сѣмейство, което трѣбвало да прѣмине прѣзъ една рѣка, пжтешественици разказватъ слѣдното: „Старата мечка бѣше вече изплавала на другия брѣгъ на рѣката. Тя забѣлѣ-